

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (třetího senátu)

15. září 2016 *

„Řízení o předběžné otázce — Informační společnost — Volný pohyb služeb — Místní bezdrátová síť (WLAN) provozovaná obchodníkem — Bezplatné veřejné poskytování — Odpovědnost zprostředkujících poskytovatelů — Pouhý přenos — Směrnice 2000/31/ES — Článek 12 — Omezení odpovědnosti — Neznámý uživatel této sítě — Porušení práv majitelů ke chráněnému dílu — Povinnost zabezpečení sítě — Občanskoprávní odpovědnost obchodníka“

Ve věci C-484/14:

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Landgericht München I (zemský soud I v Mnichově, Německo) ze dne 18. září 2014, došlým Soudnímu dvoru dne 3. listopadu 2014, v řízení

Tobias Mc Fadden

proti

Sony Music Entertainment Germany GmbH

SOUDNÍ DVŮR (třetí senát),

ve složení L. Bay Larsen, předseda senátu, D. Šváby, J. Malenovský (zpravodaj), M. Safjan a M. Vilaras, soudci,

generální advokát: M. Szpunar,

vedoucí soudní kanceláře: V. Tourrès, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 9. prosince 2015,

s ohledem na vyjádření předložená:

- za T. Mc Faddena A. Hufschmidem a C. Fritzem, Rechtsanwälte,
- za Sony Music Entertainment Germany GmbH B. Frommerem, R. Bislem, M. Hügelem, Rechtsanwälte,
- za polskou vládu B. Majczynou, jako zmocněncem,
- za Evropskou komisi K.-P. Wojcikem a F. Wilmanem, jako zmocněnci,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 16. března 2016,

* Jednací jazyk: němčina.

vydává tento

Rozsudek

- 1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu čl. 12 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2000/31/ES ze dne 8. června 2000 o některých právních aspektech služeb informační společnosti, zejména elektronického obchodu, na vnitřním trhu („směrnice o elektronickém obchodu“) (Úř. věst. 2000, L 178, s. 1; Zvl. vyd. 13/25, s. 399).
- 2 Tato žádost byla předložena v rámci sporu mezi Tobiasem Mc Faddenem a společností Sony Music Entertainment Germany GmbH (dále jen „Sony Music“) v otázce případné odpovědnosti Tobiasa Mc Faddena za to, že třetí osoba využila místní bezdrátovou síť [*Wireless local area network* (WLAN)] kterou provozuje T. Mc Fadden, aby bez souhlasu veřejně sdílela zvukový záznam pořízený Sony Music.

Právní rámec

Unijní právo

Směrnice 98/34

- 3 Evropský Parlament a Rada přijaly dne 22. června 1998 směrnicí 98/34/ES o postupu při poskytování informací v oblasti norem a technických předpisů (Úř. věst. 1998, L 204, s. 37; Zvl. vyd. 13/20, s. 337) ve znění směrnice Evropského parlamentu a Rady 98/48/ES ze dne 20. července 1998 (Úř. věst. 1998, L 217, s. 18, dále jen „směrnice 98/34“).
- 4 Body 2 a 19 odůvodnění směrnice 98/34 zní:

„(2) Vzhledem k tomu, že široké spektrum služeb ve smyslu článků 59 a 60 [ES, nyní články 46 a 57 SFEU,] bude využívat možností, které nabízí informační společnost, které umožňují poskytování těchto služeb na dálku, elektronicky a na individuální žádost jejich příjemce;

[...]

(19) Vzhledem k tomu, že „službami“ se podle článku 60 Smlouvy [o ES, nyní článek 57 SFEU] a v souladu s výkladem Soudního dvora rozumějí služby poskytované zpravidla za úplatu; že tato charakteristika chybí v případech činností, které stát vykonává bez hospodářských důvodů v rámci svých úkolů zejména v oblasti sociální, kulturní, vzdělávací a v oblasti soudnictví [...].“
- 5 Článek 1 směrnice 98/34 stanoví:

„Pro účely této směrnice se rozumí:

[...]

2) „službou“; jakákoli služba informační společnosti, tj. každá služba poskytovaná zpravidla za úplatu, na dálku, elektronicky a na individuální žádost příjemce služeb.

[...].“

Směrnice 2000/31

6 Body 18, 41, 42 a 50 odůvodnění směrnice 2000/31 znějí následovně:

„(18) Služby informační společnosti zahrnují širokou škálu hospodářských činností, které probíhají on-line. [...] Služby informační společnosti se neomezují výhradně na služby umožňující uzavírání smluv on-line, ale vztahují se rovněž, pokud jde o hospodářskou činnost, na služby, které nehradí ti, kdo je přijímají, jako např. služby poskytující informace on-line nebo obchodní sdělení nebo ty služby, které poskytují nástroje umožňující vyhledávání dat, přístup k datům a získávání dat. Služby informační společnosti zahrnují rovněž služby, které spočívají v [...] poskytování přístupu ke komunikační síti [...].

[...]

(41) Tato směrnice vytváří rovnováhu mezi různými zájmy a stanoví zásady, na nichž se mohou zakládat dohody a normy přijaté podniky.

(42) Odchylky v úpravě odpovědnosti stanovené v této směrnici zahrnují pouze případy, v nichž je činnost poskytovatele služeb informační společnosti omezena na technický postup provozování komunikační sítě a na zprostředkovávání přístupu k této síti, na niž jsou informace poskytnuté třetími osobami přenášeny nebo dočasně ukládány za jediným účelem zlepšení účinnosti přenosu. Tato činnost má čistě technickou, automatickou a pasivní podobu, což znamená, že poskytovatel služeb informační společnosti nezná ani nekontroluje přenášené či ukládané informace.

[...]

(50) Je důležité, aby navrhovaná směrnice o harmonizaci některých aspektů autorského práva a příbuzných práv v informační společnosti a tato směrnice vstoupily v platnost ve stejný okamžik, aby vytvořily jasný právní rámec pro otázky odpovědnosti zprostředkovatelů při porušení autorského práva a souvisejících práv na úrovni Společenství.“

7 Článek 2 této směrnice, nadepsaný „Definice“, stanoví:

„Pro účely této směrnice se rozumí:

a) ‚službami informační společnosti‘ služby ve smyslu čl. 1 odst. 2 směrnice 98/98/ES ve znění směrnice [98/34];

b) ‚poskytovatelem‘ každá fyzická nebo právnická osoba, která poskytuje určitou službu informační společnosti;

[...]“

8 Uvedená směrnice obsahuje v kapitole II oddílu 4 nazvaném „Odpovědnost poskytovatelů zprostředkovatelských služeb“ články 12 až 15.

9 Článek 12 téže směrnice, nadepsaný „Prostý přenos“, stanoví:

„1. Členské státy zajistí, aby v případě poskytování služby informační společnosti spočívající v přenosu informací poskytnutých příjemcem služby komunikační sítě nebo ve zprostředkování přístupu ke komunikační síti, nebyl poskytovatel služby odpovědný za přenášené informace, pokud:

a) není původcem přenosu;

- b) nevolí příjemce přenášené informace; a
- c) nevolí a nezmění obsah přenášené informace.

[...]

3. Tímto článkem není dotčena možnost soudního nebo správního orgánu požadovat od poskytovatele služby v souladu s právním řádem členských států, aby ukončil porušování práv nebo mu předešel.“

10 Článek 13 odst. 1 směrnice 2000/31, nadepsaný „Ukládání do vyrovnávací paměti ("caching")“ stanoví:

„1. Členské státy zajistí, aby v případě služby informační společnosti spočívající v přenosu informací poskytovaných příjemcem služby nebyl poskytovatel služby odpovědný za automatické dočasné přechodné ukládání, které slouží pouze pro co možná nejúčinnější následný přenos informace na žádost jiných příjemců služby, pokud:

- a) poskytovatel služby informaci nezmění;
- b) poskytovatel služby vyhoví podmínkám přístupu k informaci;
- c) poskytovatel služby dodržuje pravidla o aktualizaci informace, která jsou stanovena způsobem obecně uznávaným a používaným v průmyslu;
- d) poskytovatel služby nepřekročí povolené používání technologie obecně uznávané a používané v průmyslu s cílem získat údaje o užívání informace;
- e) poskytovatel služby ihned přijme opatření vedoucí k odstranění jím uložené informace nebo ke znemožnění přístupu k ní, jakmile zjistí, že informace byla na výchozím místě přenosu ze sítě odstraněna nebo k ní byl znemožněn přístup nebo soud nebo jiný správní orgán nařídil odstranění této informace nebo znemožnění přístupu k ní.“

11 Článek 14 této směrnice, nadepsaný „Shromažďování informací [Hostingové služby]“, stanoví:

„1. Členské státy zajistí, aby v případě služby informační společnosti spočívající v ukládání informací poskytovaných příjemcem služby nebyl poskytovatel služby odpovědný za informace ukládané na žádost příjemce, pokud:

- a) poskytovatel nebyl účinně seznámen s protiprávní činností nebo informací a ani s ohledem na nárok na náhradu škody si není vědom skutečností nebo okolností, z nichž by byla zjevná protiprávní činnost nebo informace,

nebo

- b) poskytovatel, jakmile se o tomto dozvěděl, okamžitě jednal s cílem odstranit tyto informace nebo k nim znemožnit přístup.

2. Odstavec 1 se nepoužije, pokud je příjemce závislý na poskytovateli nebo podléhá jeho dohledu.

3. Tímto článkem není dotčena možnost soudního nebo správního orgánu požadovat od poskytovatele služby v souladu s právním řádem členských států, aby ukončil protiprávní jednání nebo mu předešel, ani možnost členských států zavést postupy, které umožní odstranění nebo znemožní přístup k informacím.“

- 12 Článek 15 odst. 1 uvedené směrnice, nadepsaný „Neexistence obecné povinnosti dohledu“, stanoví:

„Členské státy neukládají poskytovatelům služeb uvedených v člancích 12, 13 a 14 obecnou povinnost dohlížet na jimi přenášené nebo ukládané informace nebo obecnou povinnost aktivně vyhledávat skutečnosti a okolnosti poukazující na protiprávní činnost.“

Směrnice 2001/29/ES

- 13 Bod 16 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2001/29/ES ze dne 22. května 2001 o harmonizaci určitých aspektů autorského práva a práv s ním souvisejících v informační společnosti (Úř. věst. 2001, L 167, s. 10) zní:

„Odpovědnost za činnost v prostředí sítě se netýká pouze autorského práva a práv s ním souvisejících, ale rovněž jiných oblastí jako je pomluva, klamavá reklama nebo porušování ochranných známek, přičemž touto otázkou se průřezově zabývá směrnice [2000/31], která vyjasňuje a harmonizuje různé právní otázky vztahující se ke službám informační společnosti včetně elektronického obchodu. Tato směrnice by měla být prováděna souběžně s prováděním směrnice o elektronickém obchodu, jelikož výše uvedená směrnice stanoví harmonizovaný rámec zásad a ustanovení odpovídající mimo jiné významným částem této směrnice. Touto směrnicí nejsou dotčena ustanovení výše uvedené směrnice týkající se odpovědnosti.“

Směrnice 2004/48/ES

- 14 Článek 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/48/ES ze dne 29. dubna 2004 o dodržování práv duševního vlastnictví (Úř. věst. 2004, L 157, s. 45; Zvl. vyd. 17/02, s. 32), nadepsaný „Oblast působnosti“, stanoví:

„[...]

3. „Touto směrnicí nejsou dotčeny:

a) [...] směrnice [2000/31] obecně a zvláště články 12 až 15 směrnice [2000/31];

[...]“

Německé právo

- 15 Ustanoveními § 7 až 10 Telemediengesetz (zákon o elektronických médiích) ze dne 26. února 2007 (BGBl. I, s. 179), naposledy novelizovaným zákonem ze dne 31. března 2010 (BGBl. I, s. 692) (dále jen „zákon o elektronických médiích“) byly do vnitrostátního práva provedeny články 12 až 15 směrnice 2000/31.

- 16 Ustanovení § 7 zákona o elektronických médiích zní následovně:

„1) Podle obecné právní úpravy odpovídají poskytovatelé za informace, které poskytnou k využití.

2) Poskytovatelé ve smyslu §§ 8 až 10 nemají povinnost dohlížet na obsah jimi přenášených nebo ukládaných informací ani aktivně vyhledávat skutečnosti a okolnosti poukazující na protiprávní obsah informace. Povinnost poskytovatele odstranit informace či znemožnit jejich využití v souladu s obecnou právní úpravou zůstává zachována i v případě zproštění odpovědnosti podle § 8 až 10. [...]“

17 Ustanovení § 8 odst. 1 zákona o elektronických médiích stanoví:

„Poskytovatelé neodpovídají za informace, které přenáší prostřednictvím komunikační sítě nebo k nimž poskytují přístup za účelem jejich využití, pokud:

1. přenos sami neinicují;
2. nezvolí příjemce přenášené informace; nebo
3. nezvolí nebo nezmění obsah přenášené informace.

První věta se nepoužije, pokud poskytovatel dobrovolně spolupracuje s některým z příjemců svých služeb za účelem protiprávní činnosti.“

18 Ustanovení § 97 Gesetz über Urheberrecht und verwandte Schutzrechte (Urheberrechtsgesetz) (zákon o právu autorském a právech souvisejících) ze dne 9. září 1965 (BGBl. I, s. 1273) ve znění zákona ze dne 1. října 2013 (BGBl. I, s. 3728) (dále jen „zákon o právu autorském a právech souvisejících“), stanoví:

„1) Vůči tomu, kdo poruší autorské právo či jiné právo chráněné tímto zákonem, může poškozený požadovat ukončení porušování práv a existuje-li nebezpečí opakování, zdržení se dalšího porušování. Právo domáhat se uložení povinnosti zdržet se porušování práv existuje rovněž v případě, že porušení hrozí poprvé.

2) Kdo se porušení dopustí úmyslně či z nedbalosti, je povinen poškozenému uhradit náhradu takto způsobené škody. [...]“

19 Ustanovení § 97a zákona o právu autorském a právech souvisejících stanoví:

„1) Poškozený vyzve před zahájením soudního řízení porušitele, aby se zdržel porušování, a umožní mu urovnat spor splněním zdržovací povinnosti, jejíž nedodržení je spojeno s přiměřenou smluvní pokutou.

[...]

3) Pokud je výzva oprávněná, [...] lze požadovat náhradu nezbytných nákladů. [...]“

Vnitrostátní judikatura týkající se nepřímé odpovědnosti poskytovatele služeb informační společnosti (Störerhaftung)

20 Z předkládacího rozhodnutí vyplývá, že v německém právním řádu může být odpovědnost osoby založena v případě porušení autorských práv či práv souvisejících, kterého se dopustí přímo (*Täterhaftung*), anebo nepřímo (*Störerhaftung*). Ustanovení § 97 zákona o autorském právu a právech souvisejících je vykládáno německými soudy v tom smyslu, že odpovědnost v případě porušení může být založena, pokud jde o osobu, která, aniž je pachatelem nebo spolupachatelem, k porušení úmyslně přispěla (*Störer*).

21 V tomto ohledu Bundesgerichtshof (Spolkový soudní dvůr, Německo) v rozsudku ze dne 12. května 2010, *Sommer unseres Lebens* (I ZR 121/08) rozhodl, že soukromá osoba provozující síť wifi s přístupem k internetové síti může být kvalifikována jako *Störer*, pokud nezabezpečila svou síť heslem a umožnila tím třetí osobě porušit autorská práva nebo práva související. Podle tohoto rozsudku lze od takového provozovatele sítě rozumně požadovat, aby přijal zabezpečovací opatření, jako je systém určení totožnosti heslem.

Skutkové okolnosti původního řízení a předběžné otázky

- 22 Tobias Mc Fadden je ředitel společnosti nabízející prodej a pronájem světelné a zvukové techniky.
- 23 Provozuje místní bezdrátovou síť a v rámci své společnosti nabízí zdarma přístup k Internetu. Tobias Mc Fadden poskytuje přístup k Internetu s využitím služeb telekomunikační společnosti. Přístup k síti zůstal úmyslně nezabezpečen, aby přilákal zákazníky ze sousedních obchodů a kolemjdoucí do svého podniku.
- 24 Kolem 4. září 2010 změnil T. Mc Fadden jméno sítě z „mcfadden.de“ na „freiheitstattangst.de“ odkazující na demonstraci za ochranu osobních údajů a na protest proti nadměrnému dohledu ze strany státu.
- 25 V tomtéž období došlo prostřednictvím místní bezdrátové sítě provozované T. Mc Faddenem k bezplatnému zpřístupnění hudebního díla veřejnosti na Internetu bez souhlasu vlastníka autorských práv. Tobias Mc Fadden uvádí, že se nedopustil tvrzeného porušení, ale že nemůže vyloučit, že se porušení dopustil některý z uživatelů jeho sítě.
- 26 Společnost Sony Music je producentem zvukového záznamu tohoto díla.
- 27 Dopisem ze dne 29. října 2010 Sony Music vyzvala T. Mc Faddena k respektování jejich práv k uvedenému zvukovému záznamu.
- 28 V návaznosti na uvedenou výzvu podal T. Mc Fadden k předkládajícímu soudu negativní určovací žalobu (negative Feststellungsklage). Sony Music na to zareagovala podáním několika vzájemných žalob, jejichž prostřednictvím se domáhala toho, aby jí T. Mc Fadden i) zaplatil náhradu škody včetně úroků z titulu přímé odpovědnosti za porušení jejich práv k uvedenému zvukovému záznamu, ii) zdržel se porušování jejich práv pod hrozbou pokuty a iii) nahradil jí náklady spojené s výzvou a soudním řízením.
- 29 Rozsudkem pro zmeškání ze dne 16. ledna 2014 vydaným vůči T. Mc Faddenovi předkládající soud zamítl jeho žalobu a vyhověl vzájemným žalobám Sony Music.
- 30 Tobias Mc Fadden se proti tomuto rozsudku odvolal a tvrdil, že jeho odpovědnost byla vyloučena na základě ustanovení německého práva, která provádějí čl. 12 odst. 1 směrnice 2000/31.
- 31 V tomto odvolacím řízení Sony Music navrhovala, aby byl uvedený rozsudek potvrzen, a podpůrně – pro případ, že by předkládající soud neuznal přímou odpovědnost T. Mc Faddena – navrhla, aby mu byla uložena náhrada škody na základě německé judikatury týkající se nepřímé odpovědnosti (*Störerhaftung*) provozovatelů místní bezdrátové sítě za to, že svou síť nezabezpečil a umožnil tím třetím osobám porušit práva společnosti Sony Music.
- 32 V žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce předkládající soud uvádí, že je nakloněn závěru, že práva společnosti Sony Music neporušil osobně T. Mc Fadden, nýbrž neznámý uživatel jeho bezdrátové sítě. Hodlá však konstatovat, že T. Mc Fadden nese nepřímou odpovědnost (*Störerhaftung*), neboť nezabezpečil síť a umožnil tím, aby k tomuto porušení práv došlo. Předkládající soud se proto táže, zda ustanovení o zproštění odpovědnosti v čl. 12 odst. 1 směrnice 2000/31, který byl do německého práva proveden § 8 odst. 1 první větou zákona o elektronických médiích, brání tomu, aby T. Mc Fadden nesl odpovědnost.

33 Za těchto okolností se Landgericht München I (zemský soud v Mnichově I, Německo) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

- „1) Je nutno ustanovení čl. 12 odst. 1 první polovinu věty směrnice 2000/31 ve spojení s čl. 2 písm. a) této směrnice a s čl. 1 bodem 2 směrnice 98/34 vykládat v tom smyslu, že slovní obrat ‚zpravidla za úplatu‘ znamená, že vnitrostátní soud musí zjistit, zda:
 - a) konkrétně dotčená osoba, která se odvolává na svou povahu poskytovatele služeb, tuto konkrétní službu zpravidla nabízí za úplatu, nebo
 - b) na trhu vůbec existují poskytovatelé, kteří tuto službu či srovnatelné služby poskytují za úplatu, nebo
 - c) většina těchto nebo srovnatelných služeb je nabízena za úplatu?
- 2) Je nutno ustanovení čl. 12 odst. 1 první polovinu věty směrnice 2000/31 vykládat v tom smyslu, že slovní spojení ‚zprostředkování přístupu ke komunikační síti‘ znamená, že pro zprostředkování v souladu se směrnicí postačuje výlučně to, že je přístup ke komunikační síti (např. internetu) úspěšně zprostředkován?
- 3) Je nutno ustanovení čl. 12 odst. 1 první polovinu věty směrnice 2000/31 ve spojení s ustanovením čl. 2 písm. b) této směrnice vykládat v tom smyslu, že pro ‚poskytování‘ ve smyslu uvedeného čl. 2 písm. b) [této směrnice] postačuje, pokud je služba informační společnosti čistě fakticky zpřístupněna, tedy že je v konkrétním případě poskytnuta otevřená [bezdrátová síť] WLAN, nebo je kromě toho například zapotřebí také určité ‚propagace‘?
- 4) Je nutno ustanovení čl. 12 odst. 1 první polovinu věty směrnice 2000/31 vykládat v tom smyslu, že slovní spojení ‚nebyl [...] odpovědný za přenášené informace‘ znamená, že případné nároky vůči poskytovateli přístupu týkající se zdržení se porušování práv, náhrady škody, náhrady výdajů spojených s výzvou a uhrazení nákladů řízení ze strany osoby dotčené porušením autorských práv jsou ze zásady, či v každém případě pokud jde o první zjištěné porušení autorských práv, vyloučeny?
- 5) Je nutno ustanovení čl. 12 odst. 1 první polovinu věty ve spojení s ustanovením čl. 12 odst. 3 směrnice 2000/31 vykládat v tom smyslu, že členské státy nesmějí umožnit vnitrostátnímu soudu, aby v původním řízení nařídil poskytovateli přístupu, aby se v budoucnu zdržel toho, že třetí osobě umožní prostřednictvím konkrétního internetového připojení zpřístupňování určitého autorským právem chráněného díla formou stahování z internetových výměnných systémů?
- 6) Je nutno ustanovení čl. 12 odst. 1 první polovinu věty směrnice 2000/31 vykládat v tom smyslu, že za okolností původního řízení se právní úprava v čl. 14 odst. 1 písm. b) směrnice 2000/31 použije *per analogiam* na právo domáhat se uložení povinnosti zdržet se porušování práv?
- 7) Je nutno ustanovení čl. 12 odst. 1 první polovinu věty směrnice 2000/31 ve spojení s čl. 2 písm. b) této směrnice vykládat v tom smyslu, že požadavky na poskytovatele služeb jsou splněny již splněním podmínky, že poskytovatel služeb je každá fyzická nebo právnická osoba, která poskytuje určitou službu informační společnosti?
- 8) V případě záporné odpovědi na sedmou otázku, jaké další požadavky je nutno v rámci výkladu ustanovení čl. 2 písm. b) směrnice 2000/31 klást na poskytovatele služeb?
- 9) Je nutno ustanovení čl. 12 odst. 1 první polovinu věty směrnice 2000/31 vykládat s ohledem na stávající ochranu duševního vlastnictví jakožto základního práva, jež vyplývá z práva na vlastnictví (čl. 17 odst. 2 Listiny základních práv Evropské unie), jakož i z právní úpravy na ochranu duševního vlastnictví [směrnice 2001/29 a směrnice 2004/48], a s přihlédnutím k informační svobodě a základnímu právu Unie – svobodě podnikání (článek 16 Listiny

základních práv Evropské unie v tom smyslu, že nebrání rozhodnutí vnitrostátního soudu [...], které poskytovateli přístupu, pod hrozbou pokuty, ukládá, aby se v budoucnu zdržel toho, že třetí osobě umožní prostřednictvím konkrétního internetového připojení zpřístupňování určitého autorským právem chráněného díla nebo jeho části formou stahování z internetových výměnných systémů (peer-to-peer), a tím bylo ponecháno na rozhodnutí poskytovatele přístupu, jaká technická opatření konkrétně přijme, aby tento příkaz splnil?

- [10]] Platí toto také v případě, že poskytovatel přístupu může zákaz uložený soudem fakticky splnit pouze tím, že přeruší internetové připojení, že jej zabezpečí heslem nebo že bude veškerou komunikaci probíhající prostřednictvím tohoto připojení kontrolovat s cílem ověřit, zda určité dílo chráněné autorským právem není znovu protiprávně sdíleno, přičemž toto je určeno již od počátku a nevyplývá to až v rámci řízení o nuceném výkonu rozhodnutí či řízení o uložení sankce?“

K předběžným otázkám

K první otázce

- 34 Z žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce vyplývá, že podstatou první otázky předkládajícího soudu je, zda taková služba, jako je služba poskytovaná žalobcem v původním řízení spočívající v bezplatném zpřístupnění bezdrátové sítě veřejnosti, spadá do působnosti čl. 12 odst. 1 směrnice 2000/31.
- 35 Za těchto podmínek je třeba první otázku předkládajícího soudu chápat tak, že její podstatou je, zda musí být čl. 12 odst. 1 směrnice 2000/31 ve spojení s čl. 2 písm. a) této směrnice a čl. 1 bodem 2 směrnice 98/34 vykládán v tom smyslu, že taková služba, jako je služba dotčená v původním řízení, již provozovatel komunikační sítě poskytuje bezplatně veřejnosti, je „službou informační společnosti“ ve smyslu tohoto prvního ustanovení.
- 36 Nejprve je třeba uvést, že čl. 12 odst. 1 směrnice 2000/31 ani článek 2 této směrnice nedefinují pojem „služba informační společnosti“. Posledně uvedený článek však pro tyto účely odkazuje na směrnici 98/34.
- 37 V tomto ohledu z bodů 2 a 19 odůvodnění směrnice 98/48 vyplývá, že pojem „služba“ použitý ve směrnici 98/34 musí být chápán ve stejném smyslu jako pojem uvedený v článku 57 SFEU. Podle tohoto článku 57 se přitom „službami“ rozumějí zejména služby poskytované zpravidla za úplatu.
- 38 Článek 1 bod 2 směrnice 98/34 stanoví, že za „službu informační společnosti“ se považuje každá služba poskytovaná zpravidla za úplatu, na dálku, elektronicky a na individuální žádost příjemce služeb.
- 39 Za těchto podmínek je třeba za služby informační společnosti ve smyslu čl. 12 odst. 1 směrnice 2000/31 považovat pouze ty služby, které jsou poskytované zpravidla za úplatu.
- 40 Pro tento závěr svědčí také bod 18 směrnice 2000/31, který uvádí, že služby informační společnosti se neomezují výhradně na služby umožňující uzavírání smluv on-line, ale vztahují se rovněž na jiné služby, pokud jde o hospodářskou činnost.
- 41 Přesto z toho nelze vyvodit, že služba hospodářské povahy uskutečněná bezplatně nemůže nikdy představovat „službu informační společnosti“ ve smyslu čl. 12 odst. 1 směrnice 2000/31. Odměnu za službu poskytovanou poskytovatelem v rámci jeho hospodářské činnosti totiž nemusí nutně hradit osoby, které z ní mají prospěch (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 11. září 2014, Papasavvas, C-291/13, EU:C:2014:2209, body 28 a 29).

- 42 To platí zejména v případě, že je služba poskytována bezplatně s cílem upozornit na poskytovatelem prodávané zboží nebo poskytované služby, neboť náklady na tuto činnost jsou zahrnuty do ceny prodávaného zboží či poskytovaných služeb (rozsudek ze dne 26. dubna 1988, Bond van Adverteerders a další, 352/85, EU:C:1988:196, bod 16 a ze dne 11. dubna 2000, Deliège, C-51/96 a C-191/97, EU:C:2000:199, bod 56).
- 43 Vzhledem k výše uvedenému je třeba na první otázku odpovědět tak, že čl. 12 odst. 1 směrnice 2000/31 ve spojení s čl. 2 písm. a) této směrnice a čl. 1 odst. 2 směrnice 98/34 musí být vykládán v tom smyslu, že taková služba, jako je služba dotčená v původním řízení, poskytovaná provozovatelem komunikační sítě, která spočívá v jejím bezplatném zpřístupnění veřejnosti, je „službou informační společnosti“ ve smyslu tohoto prvního ustanovení, jestliže tak dotčený poskytovatel činí s cílem upozornit na jím prodávané zboží nebo poskytované služby.

Ke druhé a třetí otázce

- 44 Podstatou druhé a třetí otázky předkládajícího soudu, které je třeba zkoumat společně, je, zda musí být čl. 12 odst. 1 směrnice 2000/31 vykládán tak, že k tomu, aby byla služba ve smyslu tohoto ustanovení spočívající ve zprostředkování přístupu ke komunikační síti považována za poskytnutou, musí být tento přístup pouze umožněn, nebo zda je třeba splnit i další požadavky.
- 45 Předkládající soud se konkrétně táže, zda je kromě zprostředkování přístupu ke komunikační síti třeba, aby mezi příjemcem a poskytovatelem služby existoval smluvní vztah a aby tento poskytovatel propagoval uvedené plnění.
- 46 V tomto ohledu ze znění článku 12 směrnice 2000/31 nadepsaného „Prostý přenos“ zaprvé vyplývá, že poskytování služby ve smyslu tohoto ustanovení musí zahrnovat přenos informací komunikační sítě.
- 47 Podle uvedeného ustanovení platí mimoto výjimka z odpovědnosti upravená tímto ustanovením pouze ve vztahu k přenášeným informacím.
- 48 A konečně z bodu 42 odůvodnění směrnice 2000/31 vyplývá, že činnost „prostého přenosu“ má čistě technickou, automatickou a pasivní podobu.
- 49 Z výše uvedeného vyplývá, že zprostředkování přístupu ke komunikační síti nemusí překročit rámec takového technického, automatického a pasivního procesu zaručujícího přenos požadovaných informací.
- 50 Zadruhé z ostatních ustanovení směrnice 2000/31 ani z cílů, které sleduje, nevyplývá, že zprostředkování přístupu ke komunikační síti musí splňovat ještě požadavky, jako je existence smluvního vztahu mezi příjemcem a poskytovatelem této služby nebo požadavek, aby tento poskytovatel reklamními prostředky propagoval uvedené plnění.
- 51 Lze zajisté poukázat na to, že čl. 2 písm. b) směrnice 2000/31 v německém znění odkazuje na sloveso *anbieten*, které navozuje představu nabídky, a tedy i jisté formy propagace.
- 52 Nicméně nutnost jednotného použití, a tedy i výkladu ustanovení unijního práva, vylučuje, aby byl text ustanovení v případě pochybností nahlížen samostatně v jedné z jeho verzí, a naopak vyžaduje, aby byl vykládán a aplikován ve světle verzí v jiných úředních jazycích (rozsudek ze dne 9. června 2011, Eleftheri tileorasi a Giannikos, C-52/10, EU:C:2011:374, bod 23).
- 53 V jiných jazycích zejména ve španělském, českém, anglickém, francouzském, italském, polském a slovenském jazyce přitom uvedený čl. 2 písm. b) používá slovesa, která takovou představu oferty nebo propagace nevyjadřují.

54 Vzhledem k výše uvedenému, je třeba na druhou a třetí otázku odpovědět tak, že čl. 12 odst. 1 směrnice 2000/31 musí být vykládán tak, že k tomu, aby byla služba ve smyslu tohoto ustanovení spočívající ve zprostředkování přístupu ke komunikační síti považována za poskytnutou, nemusí tento přístup překročit rámec technického, automatického a pasivního procesu zaručujícího přenos požadovaných informací; žádné další požadavky nemusí být splněny.

K šesté otázce

55 Podstatou šesté otázky předkládajícího soudu, kterou je třeba zkoumat na třetím místě, je, zda musí být čl. 12 odst. 1 směrnice 2000/31 vykládán v tom smyslu, že se podmínka uvedená v č. 14 odst. 1 písm. b) této směrnice použije *per analogiam* na výše uvedený čl. 12 odst. 1.

56 V tomto ohledu ze samotné systematiky směrnice 2000/31 vyplývá, že si unijní normotvůrce přál odlišit režimy vztahující se k činnostem prostého přenosu, ukládání informací do vyrovnávací paměti v tzv. „caching“ formě a shromažďování informací, jelikož tyto činnosti jsou upraveny odlišnými ustanoveními této směrnice.

57 V tomto kontextu ze srovnání čl. 12 odst. 1, čl. 13 odst. 1 a čl. 14 odst. 1 uvedené směrnice vyplývá, že výjimky z odpovědnosti stanovené v těchto ustanoveních jsou vázány na odlišné podmínky v závislosti na typu dané činnosti.

58 Zvláště čl. 14 odst. 1 směrnice 2000/31 nadepsaný „Shromažďování informací“ stanoví, že aby se na shromažďovatele informací na internetové stránce vztahovala výjimka z odpovědnosti uvedená v tomto ustanovení, musí, jakmile se dozví o protiprávních informacích, jednat neprodleně s cílem odstranit tyto informace nebo k nim znemožnit přístup.

59 Naproti tomu čl. 12 odst. 1 směrnice 2000/31 nepodmiňuje výjimku z odpovědnosti stanovenou ve prospěch zprostředkovatele přístupu ke komunikační síti takovouto okolností.

60 Ostatně, jak uvedl generální advokát v bodě 100 svého stanoviska, situace shromažďovatele informací na internetových stránkách na jedné straně a zprostředkovatele přístupu ke komunikační síti na straně druhé nejsou z hlediska podmínky stanovené v čl. 14 odst. 1 směrnice 2000/31 obdobné.

61 Z bodu 42 odůvodnění této směrnice totiž vyplývá, že výjimky z úpravy odpovědnosti zakotvené v uvedené směrnici byly stanoveny s ohledem na skutečnost, že činnosti vykonávané různými kategoriemi poskytovatelů služeb, zejména pak zprostředkovateli přístupu ke komunikační síti a poskytovateli hostingu na internetových stránkách, mají všechny čistě technickou, automatickou a pasivní podobu, a že proto tito poskytovatelé služeb neznají ani nekontrolují přenášené či ukládané informace.

62 Služba poskytovaná poskytovatelem hostingu na internetové stránce spočívající v ukládání informací probíhá dlouhodobě. Proto může tento poskytovatel hostingu zjistit protiprávní povahu některých informací, které ukládá, v okamžiku, který následuje po tomto uložení, a kdy je vždy schopen přijmout opatření k odstranění těchto informací nebo jejich znepřístupnění.

63 Naproti tomu, pokud jde o zprostředkovatele přístupu ke komunikační síti, služba přenosu informací, kterou poskytuje, obvykle neprobíhá dlouhodobě, takže po přenosu informací již nad nimi nemá žádnou kontrolu. Za těchto podmínek zprostředkovatel přístupu ke komunikační síti oproti poskytovateli hostingu na internetové stránce často již není později schopen přijmout opatření k odstranění některých informací nebo jejich znepřístupnění.

- 64 V každém případě z bodu 54 tohoto rozsudku vyplývá, že čl. 12 odst. 1 směrnice 2000/31 nestanoví žádný další požadavek kromě toho, aby služba zprostředkovala přístup ke komunikační síti, přičemž tento přístup nemusí překročit rámec technického, automatického a pasivního procesu zaručujícího přenos požadovaných informací.
- 65 Vzhledem k výše uvedenému, je třeba na šestou otázku odpovědět tak, že čl. 12 odst. 1 směrnice 2000/31 musí být vykládán v tom smyslu, že podmínka stanovená v čl. 14 odst. 1 písm. b) této směrnice se nepoužije *per analogiam* na výše uvedený čl. 12 odst. 1.

K sedmé a osmé otázce

- 66 Podstatou sedmé a osmé otázky předkládajícího soudu, které je třeba zkoumat společně a na čtvrtém místě, je, zda musí být čl. 12 odst. 1 směrnice 2000/31 ve spojení s čl. 2 písm. b) této směrnice vykládán v tom smyslu, že existují i jiné požadavky, než je požadavek uvedený v tomto ustanovení, kterým podléhá poskytovatel služeb zprostředkovávající přístup ke komunikační síti.
- 67 Článek 12 odst. 1 směrnice 2000/31 ve spojení s čl. 2 písm. b) této směrnice v tomto ohledu výslovně stanoví jediný požadavek ve vztahu k takovému poskytovateli, a to být fyzickou nebo právnickou osobou poskytující určitou službu informační společnosti.
- 68 V tomto ohledu z uvedeného bodu 41 odůvodnění vyplývá, že přijetím směrnice 2000/31 vytvořil unijní normotvůrce rovnováhu mezi různými zájmy. Proto musí být celá tato směrnice a zejména její čl. 12 odst. 1 ve spojení s čl. 2 písm. b) považována za vyjádření této rovnováhy nastolené uvedeným normotvůrcem.
- 69 Za těchto podmínek nepřísluší Soudnímu dvoru nahrazovat roli unijního normotvůrce tím, že by použití tohoto ustanovení vázal na podmínky, které unijní normotvůrce nestanovil.
- 70 Podmínění výjimky upravené v čl. 12 odst. 1 směrnice 2000/13 dodržáním požadavků, které unijní normotvůrce výslovně nezamýšlel, by totiž v důsledku mohlo tuto rovnováhu narušit.
- 71 Vzhledem k výše uvedenému, je třeba na sedmou a osmou otázku odpovědět tak, že čl. 12 odst. 1 směrnice 2000/31 ve spojení s čl. 2 písm. b) této směrnice musí být vykládán v tom smyslu, že neexistují jiné požadavky, kterým by podléhal poskytovatel služeb zprostředkovávající přístup ke komunikační síti, než požadavek uvedený v tomto ustanovení.

Ke čtvrté otázce

- 72 Podstatou čtvrté otázky předkládajícího soudu, kterou je třeba zkoumat na pátém místě, je, zda musí být čl. 12 odst. 1 směrnice 2000/31 vykládán v tom smyslu, že nebrání tomu, aby se osoba poškozená porušením svých práv k dílu domáhala uložení povinnosti zdržet se tohoto protiprávního jednání, náhrady škody, jakož i náhrady výdajů spojených s výzvou a náhrady nákladů řízení vůči zprostředkovateli přístupu ke komunikační síti, jehož služby byly použity ke spáchání uvedeného porušení.
- 73 V tomto ohledu je třeba připomenout, že podle čl. 12 odst. 1 směrnice 2000/31 členské státy zajistí, aby poskytovatelé zprostředkovávající přístup ke komunikační síti nebyli odpovědní za informace, které jim byly předány příjemci této služby za třech podmínek stanovených v tomto ustanovení, a to že tito poskytovatelé nejsou původci takového přenosu, nevolí příjemce této přenášené informace a nevolí a nezmění obsah této přenášené informace.

- 74 Z toho vyplývá, že pokud jsou uvedené podmínky splněny, není poskytovatel zprostředkovávající přístup ke komunikační síti odpovědný, a tedy je v každém případě vyloučeno, že by se mohl nositel autorského práva domáhat vůči tomuto poskytovateli služeb náhrady škody na základě toho, že připojení k této síti bylo třetími osobami použito k porušení jeho práv.
- 75 V každém případě je tedy rovněž vyloučeno, že by se mohl nositel autorského práva domáhat náhrady výdajů spojených s výzvou nebo náhradou nákladů řízení vynaložených v souvislosti s jeho žalobou na náhradu škody. Takové související návrhy totiž, aby byly opodstatněné, předpokládají, že musí být opodstatněná i sama hlavní žaloba, což vylučuje čl. 12 odst. 1 směrnice 2000/31.
- 76 Článek 12 odst. 3 směrnice 2000/31 upřesňuje, že tímto článkem není dotčena možnost vnitrostátního soudního nebo správního orgánu požadovat od poskytovatele služby, aby ukončil porušování práv nebo mu předešel.
- 77 Z toho důvodu, pokud se porušení práva dopustí třetí osoba prostřednictvím připojení k internetu, které jí bylo zpřístupněno poskytovatelem přístupu ke komunikační síti, nebrání čl. 12 odst. 1 uvedené směrnice tomu, aby osoba poškozená tímto porušením žádala u vnitrostátního soudního nebo správního orgánu, aby tento poskytovatel zamezil dalšímu porušování.
- 78 Proto je třeba mít za to, že čl. 12 odst. 1 směrnice 2000/31 sám o sobě nevylučuje ani to, že tatáž osoba může žádat náhradu výdajů spojených s výzvou a náhradu nákladů vynaložených před soudem v rámci takové žaloby, jako jsou žaloby uvedené v předcházejících bodech.
- 79 Vzhledem k výše uvedenému, je třeba na čtvrtou otázku odpovědět tak, že čl. 12 odst. 1 směrnice 2000/31 musí být vykládán v tom smyslu, že brání tomu, aby osoba, jejíž práva k určitému dílu byla poškozena, mohla žádat od poskytovatele přístupu ke komunikační síti náhradu škody, jakož i náhradu výdajů spojených s výzvou a náhradu nákladů vynaložených před soudem v rámci její žaloby o náhradu škody na základě toho, že třetí osoby využily k porušení jejích práv jeden z těchto přístupů. Naproti tomu musí být toto ustanovení vykládáno tak, že nebrání tomu, aby se tato osoba domáhala zamezení dalšího porušování, jakož i náhrady výdajů spojených s výzvou a náhrady nákladů řízení vůči poskytovateli přístupu ke komunikační síti, jehož služby byly použity ke spáchání uvedeného porušení, za předpokladu, že tyto návrhy směřují nebo následují po vydání příkazu vnitrostátního soudního nebo správního orgánu, který tomuto poskytovateli zakazuje další porušování.

K páté, deváté a desáté otázce

- 80 Podstatou páté, deváté a desáté otázky předkládajícího soudu, které je třeba zkoumat společně na šestém místě, je, zda musí být čl. 12 odst. 1 směrnice 2000/31 ve spojení s čl. 12 odst. 3 této směrnice vykládán v tom smyslu, že s ohledem na požadavky vyplývající z ochrany základních práv, jakož i s ohledem na pravidla stanovená směrnicemi 2001/29 a 2004/48 brání přijetí takového příkazu, jako je příkaz dotčený v původním řízení, který pod hrozbou pokuty vyžaduje od poskytovatele přístupu ke komunikační síti umožňující veřejnosti připojení na internet, aby třetím osobám zabránil zpřístupnění určitého díla nebo jeho částí chráněných autorským právem veřejnosti prostřednictvím tohoto připojení k internetu, na internetových výměnných systémech (*peer-to-peer*), pokud má tento poskytovatel sice možnost volby technických opatření, aby vyhověl tomuto příkazu, ale je prokázáno, že prakticky může přijmout pouze opatření spočívající v pozastavení internetového připojení, jeho zabezpečení heslem či prověřování všech informací přenášených prostřednictvím tohoto připojení.
- 81 Úvodem je třeba konstatovat, že takový příkaz, jako je příkaz, o němž uvažuje předkládající soud ve věci v původním řízení, když od poskytovatele přístupu k dotčené komunikační síti vyžaduje, aby zamezil dalšímu porušování práv souvisejících s právem autorským, spadá pod ochranu základního práva na ochranu duševního vlastnictví upravenou v čl. 17 odst. 2 Listiny základních práv Evropské unie (dále jen „Listiny“).

- 82 Avšak pokud uvedený příkaz omezuje tohoto poskytovatele přístupu, kteréžto omezení může mít dopad na jeho hospodářskou činnost a může také omezit svobodu příjemců takové služby využít přístupu k internetu, je třeba konstatovat, že je v rozporu s právem na svobodu podnikání chráněným na základě článku 16 Listiny, jakož i právem na svobodu informací zajištěným článkem 11 Listiny.
- 83 Pokud jsou přitom některá základní práva chráněná unijním právem v kolizi, je na dotčených vnitrostátních soudních nebo správních orgánech, aby mezi nimi zajistili spravedlivou rovnováhu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 29. ledna 2008, *Promusicae*, C-275/06, EU:C:2008:54, body 68 a 70).
- 84 V tomto ohledu již Soudní dvůr rozhodl, že příkaz, který ponechává na poskytovateli přístupu ke komunikační síti, aby určil konkrétní opatření, jež mají být přijata k dosažení sledovaného výsledku, může za určitých podmínek dosáhnout této spravedlivé rovnováhy (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 27. března 2014, *UPC Telekabel Wien*, C-314/12, EU:C:2014:192, body 62 a 63).
- 85 Z žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce v projednávaném případě vyplývá, že předkládající soud vychází z předpokladu, že opatření, jež může adresát příkazu prakticky přijmout, omezují na tři opatření, a to prověřit všechny informace přenášené prostřednictvím internetového připojení, přerušit internetové připojení nebo jej zabezpečit heslem.
- 86 Soudní dvůr bude proto zkoumat slčitelnost zamýšleného zákazu s unijním právem pouze na základě těchto tří opatření předvídaných předkládajícím soudem.
- 87 Pokud jde zaprvé o dohled nad všemi přenášenými informacemi, takové opatření musí být rovnou vyloučeno, neboť je v rozporu s čl. 15 odst. 1 směrnice 2000/31, který zakazuje, aby byla zejména poskytovatelům přístupu ke komunikační síti ukládána obecná povinnost dohledu nad jimi přenášenými informacemi.
- 88 Pokud jde zadruhé o opatření spočívající v úplném přerušení internetového připojení, je třeba konstatovat, že jeho realizace by znamenala závažný zásah do svobody podnikání osoby, která provozuje hospodářskou činnost spočívající v poskytování internetového přístupu pouze doplňkově tím, že by jí ve skutečnosti zcela znemožnila vyvíjet tuto činnost za účelem zhojení omezeného porušování autorského práva, aniž by bylo zváženo přijetí opatření méně zasahujících do této svobody.
- 89 Za těchto okolností musí být takové opatření považováno za opatření nedodržující požadavek zajištění spravedlivé rovnováhy mezi základními právy, jež musí být navzájem vyvážena (v tomto smyslu viz, pokud jde o příkaz, rozsudek ze dne 24. listopadu 2011, *Scarlet Extended*, C-70/10, EU:C:2011:771, bod 49, jakož i obdobně rozsudek ze dne 16. července 2015, *Coty Germany*, C-580/13, EU:C:2015:485, body 35 a 41).
- 90 Pokud jde zatřetí o opatření spočívající v zabezpečení internetového připojení heslem, je třeba uvést, že toto opatření může omezit jak svobodu podnikání poskytovatele služby spočívající v přístupu ke komunikační síti, tak svobodu informací na straně příjemců této služby.
- 91 Nicméně je třeba zaprvé konstatovat, že takové opatření nezasahuje do podstatného obsahu svobody podnikání poskytovatele přístupu ke komunikační síti, neboť pouze okrajově upravuje jeden z technických způsobů výkonu činnosti tohoto poskytovatele.
- 92 Zadruhé opatření spočívající v zabezpečení internetového připojení zřejmě není v rozporu s podstatným obsahem práva na svobodu informací příjemců služby přístupu k internetové síti v rozsahu, v němž se omezuje na požadavek vůči příjemcům, aby získali heslo, přičemž je kromě toho známo, že toto připojení je pouze jedním ze způsobů přístupu k internetu.

- 93 Zatlčení z judikatury vyplývá, že přijaté opatření musí být striktně cílené v tom smyslu, že musí sloužit k ukončení porušování autorského práva nebo práva s ním souvisejícího, jehož se dopouští třetí strana, aniž tím bude dotčena možnost uživatelů internetu, kteří využívají služeb tohoto poskytovatele k právem dovolenému přístupu k informacím. Jinak by se zásah uvedeného poskytovatele do práva uvedených uživatelů na informace jevil z hlediska sledovaného cíle jako neodůvodněný (rozsudek ze dne 27. března 2014, UPC Telekabel Wien, C-314/12, EU:C:2014:192, bod 56).
- 94 Opatření přijaté poskytovatelem přístupu ke komunikační síti spočívající v zabezpečení připojení k této internetové síti přitom nenásvědčuje tomu, že by mohlo ovlivnit možnost uživatelů internetu využívat služeb tohoto poskytovatele k právem dovolenému přístupu k informacím, jelikož nijak neblokuje internetovou stránku.
- 95 Začtvrté Soudní dvůr již rozhodl, že opatření přijatá adresátem takového příkazu, jako je příkaz dotčený ve věci v původním řízení, musí být dostatečně účinná k zajištění účinné ochrany dotčeného základního práva, což znamená, že musí vést k zabránění nebo alespoň ke ztížení nedovolených prohlížení chráněných předmětů a ke skutečnému odrazení uživatelů internetu, kteří využívají služeb adresáta tohoto příkazu, od prohlížení těchto předmětů, které jim byly zpřístupněny za porušení uvedeného základního práva (rozsudek ze dne 27. března 2014, UPC Telekabel Wien, C-314/12, EU:C:2014:192, bod 62).
- 96 V tomto ohledu je třeba konstatovat, že opatření spočívající v zabezpečení internetového připojení heslem je s to odradit uživatele tohoto připojení od porušování autorského práva nebo práv s ním souvisejících, pokud budou tito uživatelé povinni uvést svou totožnost k získání hesla, a nebudou tedy moci jednat anonymně, což přísluší ověřit předkládajícímu soudu.
- 97 Zapáté je třeba připomenout, že podle předkládajícího soudu kromě těchto tří uvedených opatření, neexistuje žádné další opatření, které by poskytovatel přístupu ke komunikační síti, jako je síť dotčená v původním řízení, mohl prakticky provést, aby vyhověl takovému příkazu, jako je příkaz dotčený v původním řízení.
- 98 Vzhledem k tomu, že obě další opatření byla Soudním dvorem vyloučena, pokud by poskytovatel přístupu ke komunikační síti nemusel zabezpečit své připojení k internetu, mělo by to za následek odepření veškeré ochrany základnímu právu na duševní vlastnictví, což by bylo v rozporu s myšlenkou spravedlivé rovnováhy (obdobně viz rozsudek ze dne 16. července 2015, Coty Germany, C-580/13, EU:C:2015:485, body 37 a 38).
- 99 Za těchto podmínek musí být opatření směřující k zabezpečení internetového připojení heslem považováno za nezbytné k zajištění účinné ochrany základního práva na ochranu duševního vlastnictví.
- 100 Z výše uvedeného vyplývá, že za okolností uvedených v tomto rozsudku, musí být opatření spočívající v zabezpečení připojení považováno za opatření umožňující dosažení spravedlivé rovnováhy mezi základním právem na ochranu duševního vlastnictví na jedné straně a právem na svobodu podnikání poskytovatele služby spočívající v přístupu ke komunikační síti, jakož i právem na svobodu informací na straně příjemců této služby na druhé straně.
- 101 Proto je třeba na pátou, devátou a desátou otázku odpovědět tak, že čl. 12 odst. 1 směrnice 2000/31 ve spojení s čl. 12 odst. 3 této směrnice musí být vykládán v tom smyslu, že s ohledem na požadavky vyplývající z ochrany základních práv, jakož i s ohledem na pravidla stanovená směrnicemi 2001/29 a 2004/48, v zásadě nebrání vydání takového příkazu, jako je příkaz dotčený v původním řízení, který pod hrozbou pokuty vyžaduje od poskytovatele přístupu ke komunikační síti umožňující veřejnosti připojení na internet, aby třetím osobám zabránil ve zpřístupnění určitého díla nebo jeho částí chráněných autorským právem veřejnosti prostřednictvím tohoto internetového připojení, na internetových výměnných systémech (*peer-to-peer*), když má tento poskytovatel možnost volby technických opatření k tomu, aby vyhověl tomuto příkazu, třebaže je tento výběr omezen na jediné

opatření spočívající v zabezpečení internetového připojení heslem, pokud jsou tito uživatelé povinni uvést svou totožnost k získání hesla, a nemohou tedy jednat anonymně, což přísluší ověřit předkládajícímu soudu.

K nákladům řízení

¹⁰² Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (třetí senát) rozhodl takto:

- 1) Článek 12 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2000/31/ES ze dne 8. června 2000 o některých právních aspektech služeb informační společnosti, zejména elektronického obchodu, na vnitřním trhu („směrnice o elektronickém obchodu“) ve spojení s čl. 2 písm. a) této směrnice a s čl. 1 bodem 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 98/34/ES ze dne 22. června 1998 o postupu při poskytování informací v oblasti norem a technických předpisů a předpisů pro služby informační společnosti ve znění směrnice Evropského parlamentu a Rady 98/48/ES ze dne 20. července 1998 musí být vykládán v tom smyslu, že taková služba, jako je služba dotčená v původním řízení, poskytovaná provozovatelem komunikační sítě, která spočívá v jejím bezplatném zpřístupnění veřejnosti, je „službou informační společnosti“ ve smyslu tohoto prvního ustanovení, jestliže tak dotčený poskytovatel činí s cílem upozornit na jím prodávané zboží nebo poskytované služby.
- 2) Článek 12 odst. 1 směrnice 2000/31 musí být vykládán tak, že k tomu, aby byla služba ve smyslu tohoto ustanovení spočívající ve zprostředkování přístupu ke komunikační síti považována za poskytnutou, nemusí tento přístup překročit rámec technického, automatického a pasivního procesu zaručujícího přenos požadovaných informací; žádné další požadavky nemusí být splněny.
- 3) Článek 12 odst. 1 směrnice 2000/31 musí být vykládán v tom smyslu, že podmínka stanovená v čl. 14 odst. 1 písm. b) této směrnice se nepoužije *per analogiam* na výše uvedený čl. 12 odst. 1.
- 4) Článek 12 odst. 1 směrnice 2000/31 ve spojení s čl. 2 písm. b) této směrnice musí být vykládán v tom smyslu, že neexistují jiné požadavky, kterým by podléhal poskytovatel služeb zprostředkovávající přístup ke komunikační síti, než požadavek uvedený v tomto ustanovení.
- 5) Článek 12 odst. 1 směrnice 2000/31 musí být vykládán v tom smyslu, že brání tomu, aby osoba, jejíž práva k určitému dílu byla poškozena, mohla žádat od poskytovatele přístupu náhradu škody, jakož i náhradu výdajů spojených s výzvou a náhradu nákladů vynaložených před soudem v rámci její žaloby o náhradu škody na základě toho, že třetí osoby využily k porušení jejích práv jeden z těchto přístupů. Naproti tomu musí být toto ustanovení vykládáno tak, že nebrání tomu, aby se tato osoba domáhala zamezení dalšího porušování, jakož i náhrady výdajů spojených s výzvou a náhrady nákladů řízení vůči poskytovateli přístupu ke komunikační síti, jehož služby byly využity k tomuto porušení za předpokladu, že tyto návrhy směřují nebo následují po vydání příkazu vnitrostátního soudního nebo správního orgánu, který tomuto poskytovateli zakazuje další porušování.
- 6) Článek 12 odst. 1 směrnice 2000/31 ve spojení s čl. 12 odst. 3 této směrnice musí být vykládán v tom smyslu, že s ohledem na požadavky vyplývající z ochrany základních práv, jakož i s ohledem na pravidla stanovená směrnicemi 2001/29 a 2004/48, v zásadě nebrání

vydání takového příkazu, jako je příkaz dotčený v původním řízení, který pod hrozbou pokuty vyžaduje od poskytovatele přístupu ke komunikační síti umožňující veřejnosti připojení na internet, aby třetím osobám zabránil ve zpřístupnění určitého díla nebo jeho částí chráněných autorským právem veřejnosti prostřednictvím tohoto internetového připojení, na internetových výměnných systémech (*peer-to-peer*), když má tento poskytovatel možnost volby technických opatření k tomu, aby vyhověl tomuto příkazu, třebaže je tento výběr omezen na jediné opatření spočívající v zabezpečení internetového připojení heslem, pokud jsou tito uživatelé povinni uvést svou totožnost k získání hesla, a nemohou tedy jednat anonymně, což přísluší ověřit předkládajícímu soudu.

Podpisy